

Bruksela, dnia 31.1.2019 r.
C(2019) 644 final

Wytyczne

**Zakaz przywozu i wywozu towarów luksusowych na podstawie rozporządzenia Rady
(UE) 2017/1509
(środki ograniczające skierowane przeciwko Koreańskiej Republice Ludowo-
Demokratycznej)**

Zakaz przywozu i wywozu towarów luksusowych na podstawie rozporządzenia Rady (UE) 2017/1509 (środki ograniczające skierowane przeciwko Koreańskiej Republice Ludowo-Demokratycznej)

Środki ograniczające przeciwko Koreańskiej Republice Ludowo-Demokratycznej („KRLD”) zostały nałożone przez Radę Bezpieczeństwa ONZ po raz pierwszy w 2006 r. Kolejne rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ i autonomiczne sankcje UE dodatkowo wzmocniły system sankcji przeciwko KRLD. Środki ONZ i autonomiczne środki UE są zawarte w zmienionej decyzji Rady (WPZiB) 2016/849 z dnia 27 maja 2016 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko KRLD i w zmienionym rozporządzeniu Rady (UE) 2017/1509 z dnia 30 sierpnia 2017 r. dotyczącym środków ograniczających skierowanych przeciwko KRLD.

Niniejsza nota jest pomyślana jako wytyczne Komisji i przedstawiono w niej rozumienie art. 10 rozporządzenia, tj. stosowanie zakazu wywozu i przywozu towarów luksusowych, na potrzeby jednolitego stosowania przez władze krajowe i zainteresowane strony¹. Celem wytycznych jest też udzielenie odpowiedzi na niektóre pytania, na które zwrócono uwagę Komisji. W razie dalszych pytań Komisja może zmienić lub rozszerzyć niniejsze wytyczne.

Zakaz przywozu i wywozu towarów luksusowych

Rezolucja RB ONZ nr 1718 (2006) jako podstawa prawna dla zakazu wywozu towarów luksusowych

Pkt 8 lit. a) ppkt (iii) rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1718 (2006) zobowiązuje wszystkie państwa członkowskie do uniemożliwienia bezpośredniego lub pośredniego dostarczania, sprzedawania lub przewożenia towarów luksusowych do KRLD przez ich terytoria lub za pośrednictwem ich obywateli, lub przy użyciu statków pływających pod ich banderą lub ich statków powietrznych, bez względu na to, czy towary te pochodzą z terytoriów tych państw.

Środki nałożone w pkt 8 lit. a) ppkt (iii) rezolucji nr 1718 (2006) zostały potwierdzone w pkt 23 rezolucji RB ONZ nr 2094 (2013), pkt 39 rezolucji RB ONZ nr 2270 (2016) i pkt 5 rezolucji RB ONZ nr 2321 (2016), gdzie wyjaśniono też, że termin „towary luksusowe” **obejmuje** produkty określone w odpowiednich załącznikach do tych rezolucji, **ale nie jest do nich ograniczony**.

W [Nocie pomocniczej nr 3](#), wydanej przez Komitet Rady Bezpieczeństwa ustanowiony na mocy rezolucji nr 1718 (2006), uznaje się odpowiedzialność państw członkowskich (w przypadku UE – Unii) za ustanowienie krajowych [/,„unijnych”] definicji **dotychczasowych**

¹ Nota nie ma na celu przedstawienia wszystkich przepisów w sposób wyczerpujący, ani nie tworzy żadnych nowych uregulowań prawnych. Komisja nadzoruje stosowanie prawa Unii pod kontrolą Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Zgodnie z Traktatami wyłącznie Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej może przedstawiać prawnie wiążącą interpretację aktów przyjętych przez instytucje Unii.

towarów luksusowych, a jednocześnie zachęca się państwa członkowskie do uwzględnienia pewnych zasad i czynników dotyczących stosowania kontroli towarów luksusowych.

Rozporządzenie (UE) 2017/1509 jako podstawa prawna zakazu wywozu na mocy rezolucji RB ONZ nr 1718 (2006) oraz unijnego autonomicznego zakazu przywozu

Art. 10 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) 2017/1509 przewiduje zakaz wywozu, o którym mowa w pkt 8 lit. a) ppkt (iii) rezolucji RB ONZ nr 1718 (2006), natomiast art. 10 ust. 1 lit. b) przewiduje zakaz przywozu jako dodatkowy środek autonomiczny UE:

Artykuł 10

1. Zabrania się:

a) sprzedaży, dostarczania, przekazywania lub wywozu do KRLD, w sposób bezpośredni lub pośredni, towarów luksusowych wymienionych w załączniku VIII;

b) przywożenia, nabywania lub przekazywania z KRLD, w sposób bezpośredni lub pośredni, towarów luksusowych wymienionych w załączniku VIII, niezależnie od tego, czy pochodzą z KRLD.

2. Zakaz, o którym mowa w ust. 1 lit. b), nie ma zastosowania do rzeczy lub towarów o charakterze niehandlowym, do użytku osobistego osób podróżujących, znajdujących się w ich bagażu.

3. Zakazy, o których mowa w ust. 1, nie mają zastosowania do towarów niezbędnych do oficjalnych celów placówek dyplomatycznych lub konsularnych państw członkowskich w KRLD lub organizacji międzynarodowych posiadających immunitet zgodnie z prawem międzynarodowym, ani do rzeczy do użytku osobistego ich personelu.

4. Właściwe organy państw członkowskich mogą udzielić zezwolenia, na warunkach, jakie uznają za stosowne, na dokonanie transakcji w odniesieniu do towarów, o których mowa w załączniku VIII pkt 17, pod warunkiem że towary te służą do celów humanitarnych.

Załącznik VIII do rozporządzenia (UE) 2017/1509 zawiera wykaz towarów luksusowych podlegających temu zakazowi przywozu i wywozu, obejmujący 22 różne kategorie towarów, liczące łącznie ponad 300 pozycji, w tym wszystkie mające zastosowanie kody nomenklatury.

Wykaz ten został ostatnio poddany przeglądowi w listopadzie 2017 r., co doprowadziło do przyjęcia rozporządzenia Rady (UE) 2017/2062 z dnia 13 listopada 2017 r. zmieniającego rozporządzenie (UE) 2017/1509. W rezultacie niektóre subiektywne określenia (np. „wysokiej jakości”) zastąpiono wartościami nominalnymi (próg wartości), a w odniesieniu do niektórych kategorii usunięto próg wartości, czego skutkiem jest całkowity zakaz. Zespół ekspertów ONZ w swoim [sprawozdaniu S/2018/171](#) z dnia 5 marca 2018 r. uznał, że zmiana ta przyczyniła się do wzmocnienia stosowania środków ograniczających przeciwko KRLD.

Wytyczne dotyczące wdrażania załącznika VIII do rozporządzenia Rady (UE) 2017/1509

Zastosowanie pojęcia „towarów luksusowych” w ramach prawodawstwa UE wymaga stworzenia bardziej szczegółowych kategorii, takich jak cygara, kawior i wyroby skórzane. Kategorie te odzwierciedlają luksusowy charakter danych produktów. Tam, gdzie to konieczne, do definicji kategorii włączono próg wartości mający na celu wyłączenie towarów, które wchodzą w zakres danej kategorii, ale które same w sobie nie mają charakteru luksusowego. Ten próg wartości ma zastosowanie zarówno do nowych, jak i używanych towarów. Kody nomenklatury wymieniono w odniesieniu do każdej kategorii. Zakres niektórych kodów wykracza poza zakres ich kategorii. W takich przypadkach kod poprzedzony jest symbolem „ex”. Jeżeli natomiast zakres kodu jest w pełni objęty daną kategorią, symbol „ex” nie występuje. W tym drugim przypadku wszystkie towary zgłoszone zgodnie z danym kodem podlegają zakazowi.

Na przykład w kategorii „8) Płaszcze i kurtki o wartości przekraczającej 75 EUR za pojedynczy artykuł, lub inna odzież, dodatki odzieżowe i obuwie (niezależnie od materiału, z którego są wykonane), o wartości przekraczającej 20 EUR za pojedynczy artykuł”:

- *ex 4203 00 00 Artykuły odzieżowe i dodatki odzieżowe, ze skóry wyprawionej lub skóry wtórnej*

oznacza, że wszystkie artykuły objęte kodem 4203 00 00 podlegają zakazowi, o ile odpowiadają opisowi kategorii (tj. *plaszcz i kurtki o wartości przekraczającej 75 EUR za pojedynczy artykuł, lub inna odzież, dodatki odzieżowe i obuwie (niezależnie od materiału, z którego są wykonane), o wartości przekraczającej 20 EUR za pojedynczy artykuł*);

- *6112 20 00 Ubiory narciarskie*

oznacza, że wszystkie towary objęte tym kodem podlegają zakazowi (wchodzą w zakres opisu kategorii).

Kody nomenklatury pochodzą z Nomenklatury scalonej określonej w art. 1 ust. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej i zawartej w załączniku I do tego rozporządzenia, obowiązującej w momencie publikacji niniejszego rozporządzenia i odpowiednio zmienionej kolejnymi aktami ustawodawczymi.

Kontrole ładunku, w tym bagażu osobistego i odprawionego

W art. 38 rozporządzenia (UE) 2017/1509 ustanowiono warunki kontroli ładunku, w tym bagażu osobistego i rejestrowanego, w celu zapewnienia, że nie zawiera on przedmiotów zabronionych na mocy rezolucji RB ONZ nr 1718 (2006) oraz wszelkich późniejszych odpowiednich rezolucji, jak również rozporządzenia (UE) 2017/1509:

Artykuł 38

1. Ładunki, w tym bagaże osobiste i rejestrowane, na terytorium Unii lub przewożone przez terytorium Unii, w tym w portach lotniczych, portach i wolnych obszarach celnych, o których mowa w art. 243–249 rozporządzenia (UE) nr 952/2013, podlegają kontroli w celu zapewnienia, że nie zawierają produktów zabronionych na mocy rezolucji RB ONZ nr 1718 (2006), 1874 (2009), 2087 (2013), 2094 (2013), 2270 (2016), 2321 (2016), 2371 (2017) lub niniejszego rozporządzenia, jeżeli:

a) ładunek pochodzi z KRLD;

b) krajem docelowym ładunku jest KRLD;

c) KRLD lub jej obywatele lub osoby lub podmioty działające w ich imieniu lub na ich polecenie lub podmioty przez nie posiadane lub kontrolowane pośredniczyły w załadunku lub brały udział w obsłudze ładunku;

d) osoby, podmioty lub organy wymienione w załączniku XIII pośredniczyły w załadunku lub brały udział w obsłudze ładunku;

e) ładunek jest przewożony na statkach pływających pod banderą KRLD lub statkach powietrznych zarejestrowanych w KRLD lub na statkach morskich lub powietrznych bez przynależności państwowej.

2. Jeżeli dany ładunek na terytorium Unii lub przewożony przez terytorium Unii, w tym w portach lotniczych, morskich i wolnych obszarach celnych, nie wchodzi w zakres ust. 1, podlega kontroli, jeżeli istnieją uzasadnione powody, by sądzić, że może zawierać produkty, których sprzedaż, dostarczanie, przekazywanie lub wywóz są zakazane na mocy niniejszego rozporządzenia, w następujących okolicznościach:

a) ładunek pochodzi z KRLD;

b) krajem docelowym ładunku jest KRLD; lub

c) KRLD lub jej obywatele lub osoby lub podmioty działające w ich imieniu pośredniczyły w załadunku lub brały udział w obsłudze ładunku.

3. Ust. 1 i 2 pozostają bez uszczerbku dla nienaruszalności i ochrony bagażu dyplomatycznego i konsularnego przewidzianej w Konwencji wiedeńskiej o stosunkach dyplomatycznych z 1961 r. i w Konwencji wiedeńskiej o stosunkach konsularnych z 1963 r.

4. Zabrania się świadczenia na rzecz statków KRLD usług bunkrowania lub zaopatrywania statków lub wszelkich innych usług dla statków, jeżeli usługodawcy posiadają informacje – w tym od właściwych organów celnych na podstawie informacji poprzedzających przybycie lub wyprowadzenie towarów, o których to informacjach mowa w art. 9 ust. 1 – dające uzasadnione podstawy, by podejrzewać, że statki te przewożą towary, których dostarczanie, sprzedaż, przekazywanie lub wywóz są zabronione na mocy niniejszego rozporządzenia, chyba że świadczenie takich usług jest niezbędne ze względów humanitarnych.

Jeśli chodzi o stosunki dyplomatyczne i konsularne, ogólną zasadą jest, że wszystkie osoby korzystające z przywilejów dyplomatycznych lub konsularnych oraz immunitetów powinny przestrzegać przepisy ustawowe i wykonawcze państwa przyjmującego (art. 41 Konwencji wiedeńskiej o stosunkach dyplomatycznych z 1961 r. oraz art. 55 Konwencji wiedeńskiej o stosunkach konsularnych z 1963 r.). Rozporządzenie (UE) 2017/1509, w tym klauzula o nieobchodzeniu zakazów, o której mowa w art. 52, stanowi część ustawodawstwa państw członkowskich i w związku powinno być przestrzegane przez personel KRLD korzystający z przywilejów dyplomatycznych i konsularnych.

Jednocześnie, zgodnie z art. 38 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2017/1509, bagaż dyplomatyczny i konsularny, który może zawierać wyłącznie dokumenty dyplomatyczne lub artykuły przeznaczone do użytku urzędowego, jest zwolniony z kontroli, z zastrzeżeniem postanowień Konwencji wiedeńskiej o stosunkach dyplomatycznych z 1961 r. i Konwencji wiedeńskiej o stosunkach konsularnych z 1963 r.:

Art. 27 ust. 3 Konwencji wiedeńskiej o stosunkach dyplomatycznych z 1961 r. stanowi, że bagażu dyplomatycznego nie otwiera się ani nie zatrzymuje.

Art. 35 ust. 3 Konwencji wiedeńskiej o stosunkach konsularnych z 1963 r. stanowi, że bagażu konsularnego nie otwiera się ani nie zatrzymuje. Jeżeli jednak właściwe organy państwa przyjmującego mają poważne podstawy, by przypuszczać, że bagaż zawiera coś innego niż korespondencja, dokumenty lub artykuły, mogą zażądać otwarcia bagażu w ich obecności przez upoważnionego przedstawiciela państwa wysyłającego. Jeżeli władze państwa wysyłającego odrzucą ten wniosek, bagaż zostaje odesłany do miejsca pochodzenia.

Bagaż osobisty przedstawicieli dyplomatycznych, którego nie można mylić z bagażem dyplomatycznym i konsularnym, nie jest objęty wyjątkiem przewidzianym w art. 38 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2017/1509.

Art. 36 ust. 2 Konwencji wiedeńskiej o stosunkach dyplomatycznych z 1961 r. stanowi, że bagaż osobisty przedstawiciela dyplomatycznego jest zwolniony z kontroli, chyba że istnieją poważne podstawy, by przypuszczać, że zawiera między innymi artykuły, których przywóz lub wywóz jest zabroniony na mocy prawa państwa przyjmującego. Kontrolę taką przeprowadza się wyłącznie w obecności przedstawiciela dyplomatycznego lub jego upoważnionego przedstawiciela.

Termin „bagaż osobisty”, stosowany w Konwencji wiedeńskiej o stosunkach dyplomatycznych z 1961 r., obejmuje bagaż osobisty, bagaż rejestrowany oraz ładunek (kontenery) przedstawicieli dyplomatycznych.

Studium przypadku: Kontrola ładunku, w tym bagażu osobistego i rejestrowanego, należącego do dyplomatów KRLD powracających do KRLD:

W przypadku dyplomaty wracającego do KRLD zastosowanie mają następujące przepisy odnoszące się do jego ładunku:

W art. 10 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2017/1509 zakazuje się dostarczania, przekazywania lub wywozu towarów luksusowych do KRLD, niezależnie od ich charakteru (handlowego lub niehandlowego), chyba że do celów, o których mowa w art. 10 ust. 3.

W art. 38 rozporządzenia (UE) 2017/1509 przewiduje się kontrolę ładunku, niezależnie od statusu jego właściciela (który może być dyplomatą lub niedyplomatą) lub jego charakteru (handlowy lub niehandlowy), między innymi w celu zapobiegania dostarczaniu, przekazywaniu lub wywożeniu do KRLD zakazanych przedmiotów, w tym towarów luksusowych.

W art. 52 rozporządzenia (UE) 2017/1509 zakazuje się świadomego i celowego udziału w działaniach, których celem lub skutkiem jest obejście zakazów ustanowionych tym rozporządzeniem. Art. 36 ust. 2 Konwencji wiedeńskiej o stosunkach dyplomatycznych z 1961 r. stanowi jednak, że bagaż osobisty przedstawiciela dyplomatycznego może zostać poddany kontroli jedynie w określonych okolicznościach („poważne podstawy”), a kontrola ta jest prowadzona wyłącznie w obecności danego przedstawiciela dyplomatycznego lub jego upoważnionego przedstawiciela.

Istotną kwestią przy ocenie istnienia takich poważnych podstaw jest to, że Rada Bezpieczeństwa ONZ odniosła się do faktu, iż KRLD nadużywa przywilejów i immunitetów przyznanych na mocy Konwencji wiedeńskiej o stosunkach dyplomatycznych z 1961 r. w celu obejścia sankcji. W tym kontekście rezolucja RB ONZ nr 2094 (2013) (pkt 24) wzywa państwa członkowskie do *wzmoczonej czujności* wobec personelu dyplomatycznego KRLD, aby uniemożliwić takim osobom przyczynianie się do unikania środków nałożonych na mocy odpowiednich rezolucji.